

Palæstina Nyt

NYHEDSBREV fra Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening
April 2007

ISSN 1396-9994
19. ÅRGANG NR. 1

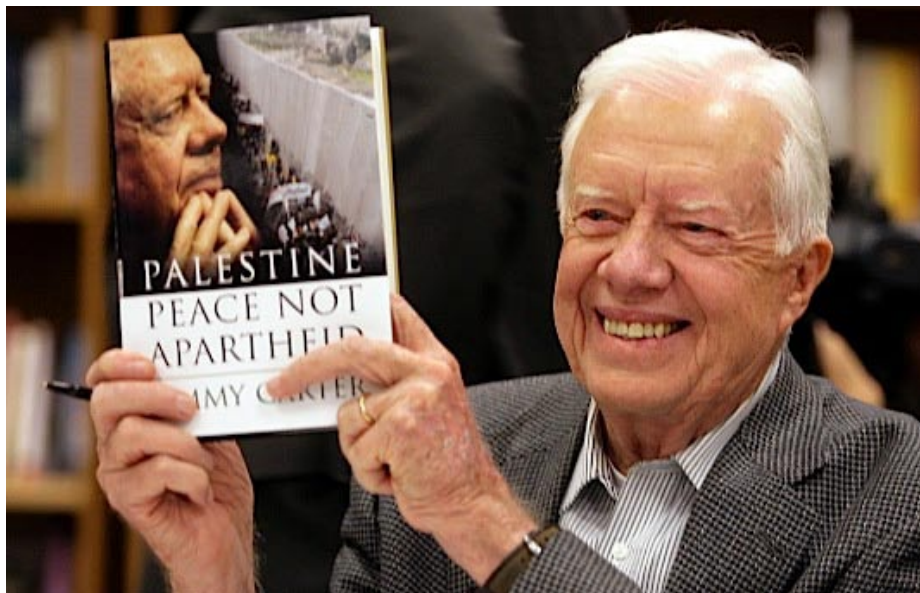
Fortsæt boykotten af Veolia

Gode medlemmer af Dansk Palæstinensisk Venskabsforening var i efteråret aktive for at få det danske busselskab Veolia til at droppe sit engagement i konsortiet CityPass, der er ved at bygge en letbane i det besatte Øst Jerusalem. Det lykkedes ikke, men det blev kort efter oplyst, at Veolia forlader Danmark, og så lod den sag kunne man lade ligge – troede vi.

I mellemtiden er det blevet klart, at Veolia ikke kun er et bus- og transport selskab, men også meget mere. Veolia Enviroment er et stort fransk firma, der leverer løsninger til kommuner inden for affald, transport og energi. Og firmaet Veolia Water er ganske aktive i Danmark. Bl.a. i Allerød, hvor redaktøren af Palæstina Nyt må sande at rensningsanlægget blev overtaget af Veolia i 2006. Gad vide hvor mange andre kommuner har kontrakter med Veolia?

Læs mere om Veolia boykotten her i Palæstina Nyt og på www.electronicintifada.net. Brug søgefelterne og skriv "Veolia".

Jimmy Carter

Jimmy Carter: "Palestine, Peace Not Apartheid" - folkeoplysning i amerikansk øjenhøjde.

Af Else Christensen

Med sin nye bog, "Palestine. Peace Not Apartheid" er tidl. præsident Jimmi Carter for alvor trådt ind i løvens hule. Bogen er oplysende og har skabt debat, hvor det er mest påkrævet – nemlig i U.S.A. Som den mest fremtrædende – og succesfulde - amerikanske fredsmægler i Mellemøsten i nyere tid – er Carters meldinger ikke nemme at sidde overhørig.

Egentlig kan man undre sig over, hvorfor "Palestine. Peace Not Apartheid" har vakt så megen debat. Bogen er ikke provokerende. Langt hen ad vejen siger Carter det, han altid har sagt – at Israel skal have ret til at eksistere i fred og sikkerhed samtidig med, at palæstinenserne skal tilgodeses. Beretningen er krydret med personlige historier og anekdoter og Carters religiøst funderede fascination af Det hellige Land går som en rød tråd gennem bogen. Der er på ingen måde tale om en videnskabelig redegørelse for forholdene i

Mellemøsten og Palæstina. Den historiske udvikling og de politiske forhold oprides med brede penselstrøg uden plads til de finere nuancer. Carter gentager for eksempel den vestlige myte om Israel som demokrati, en sandhed som nok fortjener en vis modifikation. Når bogen alligevel har vakt debat, er det fordi den så ærligt beskriver, hvad Carter ser og oplever i det besatte Palæstina. I en central sætning i kapitlet "Muren som fængsel" beskriver han, hvad den israelske politik går ud på: "Udover at afskære

(fortsættes side 7)

Palæstina Nyt

April 2007

Redaktionen afsluttet den 3. april.

Palæstina Nyt udgives af Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening (DPV) og er udarbejdet af Søs Nissen (ansvarshavende), Else Christensen og Henning Kosack (layout).

Artikler og materiale fra nyhedsbrevet og DPV's hjemmeside (www.danpal.dk) kan frit bruges og citeres. Nyhedsbrevet bliver lagt ud på hjemmesiden kort tid efter det er udkommet, og man kan derfor nemt kopiere tekster til brug i læserbreve etc.

Dette Nyhedsbrev er trykt i 1000 eksemplarer. Er man interesseret i flere eksemplarer til uddeling o.lign., kan det bestilles på 35 35 48 68. For abonnement på Nyhedsbrevet ring venligst på 35 35 48 68

Dansk-Palæstinensisk Ven-skabsforening (DPV) har til formål at øge forståelsen for det palæstinensiske folks skæbne historisk og aktuelt. Foreningen støtter palæstinenserne krav om national selvbestemmelse. Kontingent er 150 kr årligt.

Næste nummer af Palæstina Nyt kommer i foråret 2007.

Dansk-Palæstinensisk
Venskabsforening
*Danish-Palestinian Friendship
Association*
c/o Elsebeth Holm,
Sødalen 15,
2820 Gentofte
Tlf/Phone : +45 35 35 48 68
giro 9 31 81 19

Hjemmeside : www.danpal.dk
E-mail : danpal@danpal.dk

Endnu en fredsplan – og endnu en israelsk afvisning

Af Fathi El-Abed, formand for DPV

I løbet af få uger - og ud af det blå - blev Mellemøsten endnu engang skueplads for hektiske diplomatiske aktiviteter.

Den sidste uge i marts aflagde den amerikanske udenrigsminister Condoleezza Rice for fjerde gang på fire måneder besøg i Mellemøsten. Det var få dage inden Den Arabiske Liga holdt sit årlige ordinære topmøde i Riyadh (Saudi Arabien).

Alligevel nåede Rice ikke frem til en holdbar og reel aftale om en snarlig genoptagelse af de strandede fredsforhandlinger mellem israelerne og palæstinenserne. Condoleezza Rice fik dog med sit penduldiplomati en vigtig (efter amerikansk og israelsk logik) israelsk indrømmelse; Ehud Olmert indvilgede i at mødes med den palæstinensiske præsident Mahmoud Abbas fast hver anden uge. Og det er måske et skridt i den rigtige retning. Spørgsmålet er så hvilke nytteværdige disse møder kan have, så længe Ehud Olmert og det israelske regime ikke vil give de nødvendige indrømmelser, der kan gøre en holdbar og retfærdig fred mulig. I Mellemøsten kommer tingene ikke bare uden varsel eller formål.

I Irak synker besættelsesmagten længere og længere ned i det irakiske mudder og det ser ikke ud til, at en løsning på miseren i det besatte land er til at få øje på i den nærmeste fremtid. Og som om det ikke er nok for området, at der er kaos og krig i et Irak, der før i tiden - trods verdenshistoriens skrappeste sanktioner og udbredt nød - var fri for de altødelæggende religiøse og etniske spændinger, som vi ser i dag, så er USA - og højst sandsynligt også USA's forlængede arm - Israel - i gang med at støbe de sidste kugler til et omfattende angreb på Iran. Årsagen; Israel skal og må forblive det eneste land i den del af verden med adgang til nuklear teknologi - såvel til civile som til militære formål.

Set i lyset af dette har USA brug for støtte fra visse arabiske lande. Og findes der en bedre måde at imponere disse lande på, end ved at karakterisere dem som "USA's loyale og trofaste allierede i Mellemøsten". Og ikke mindst som "De Moderate Arabiske Lande". Eller endnu bedre; "Den Arabiske Kvarter" bestående af Saudi Arabien, Egypten, Jordan og De Forenede Arabiske Emirater. Disse lande kan let købes, men de skal også have noget at "sælge" deres støtte til U.S.A. til deres undertrykte befolkninger med. Og hvad er mere gunstigt - og altid lige ved hånden - end den palæstinensiske sag.

Det er i den forbindelse ikke så mærkeligt, at både amerikanerne og israelerne selv inden mødet i Den Arabiske Liga kom med positive meldinger om den arabiske fredsplan. Dog havde israelerne - endnu en gang - en del forbehold. Det gælder især de afsnit, der vedrører en total tilbagetrækning til grænserne fra 1967 (inklusive Øst Jerusalem), nedlæggelsen af samtlige bosættelser på Vestbredden og de palæstinensiske flygtninges ret til at vende tilbage. Og her er det relevant at spørge; hvis israelerne fortsat vil holde fast i de områder, de besatte i 1967 og hverken vil nedlægge bosættelserne på Vestbredden eller anerkende den uret de begik i 1947/48 ved at give de palæstinensiske flygtninge retten til at vende tilbage til deres byer og landsbyer, - hvad er der så tilbage at forhandle om? Kravet er at netop palæstinenserne - endnu engang - skal gå på kompromis på alle de før omtalte punkter. Israels seneste tilbud til de arabiske lande var; anerkend og opret diplomatiske forbindelser med os og så kan vi tale om fred. Det er - som det altid har været med Israel - omvendt logik. I skrivende stund (ultimo marts) virker det som om, Israel ikke kan få nok af at rose den saudiarabiske konge og hans såkaldte fredsplan, som nu graves frem fra asken

(fortsættes side 6)

Sæt i kalenderen

Human Rights kvinderne fortsætter deres aktiviteter for fred og dialog. Her er et udpluk af kommende aktiviteter:

1. maj om eftermiddagen træffes gruppen ved Solidaritetsspladsen i Fælledparken.

5. maj og 19. maj kl. 10-14 træffes gruppen på loppemarkedet bag Frederiksberg Rådhus. De penge, de får ind, går til indsamlingen til de kvindelige politiske fanger i israelske fængsler – til advokathjælp m.v. HR kvinderne modtager gerne gode ”loppe” de sidste par dage eller på selve dagen. Henvendelse til Anita – 3331 1749.

23. juni kl. 19 - 22 træffes man til bålfeest i Utterslev Mose.

25. – 26. august træffes man ved kulturelle markedsdage i Nørrebro Parken, hvor der især er fokus på de politiske fanger.

Alle stederne kommer HR kvinderne med vore bogmaterialer og pjecer, t-shirts med ”War is not my language” på engelsk, arabisk og hebraisk samt nogle meget smukke postkort, som sælges til fordel for vores fangeindsamling.

Høstrejse

HR kvinderne har flyttet den planlagte påskerejse til efteråret. Det bliver en høstrejse d. 12. – 24. oktober, hvor der udover møder med personer og organisationer i Palæstina og Israel, besøg i flygtningelejre og ved muren m.v. også vil blive lejlighed til at deltage i olivenhøsten.

Se mere på www.humanrightsmarch.dk

Studietur til Palæstina

29. juni til 13. juli 2007

Dansk Palæstinensisk Venskabsforening har tilrettelagt en spændende, utraditionel - og for nogle måske lidt anstrengende studietur.

Vi besøger Jerusalem, Bethlehem, Hebron, Ramallah og Nazareth. Herudover besøger vi flere palæstinensiske landsbyer, hvor vi møder daddelbonden, kvindegrupper o.a. og hører om deres hverdag med den israelske besættelse gennem 40 år. Vi besøger en flygtningelejr og de internationale observatører i Hebron. Mod afslutningen af turen får vi mulighed for at diskutere vore indtryk med en fremtrædende israelsk fredsaktivist.

Nærmere oplysning om pris, detaljeret program ved henvendelse til:

Hans Nebel

Tlf.: 59 27 14 16

e-mail: hansnebel@privat.dk

Prisen er 9.900 kr. inklusiv alt undtagen morgen- og aftensmad

Vi anmoder om hurtig tilmelding. Princip: Først til mølle først malet.

Tilmeldingstidspunkter og betaling:

Indbetaling af depositum kr. 500 snarest på: regnr. 1704 kontonr. 6449334572.

Endelig betaling senest 7. maj på samme nummer

Der afholdes forberedelsesseminar en lørdag efter deltagerens ønske.

(se flere detaljer på www.danpal.dk)

År 2007 er et Palæstina år

År 2007 markerer en række begivenheder i konflikten i Mellemøsten. Disse er:

- Balfour-erklæringen fra 1917 d. 2 november (90 år)
- Delingsplanen fra 1947 29. november (60 år)
- Seksdages krigen 1967 5-12. juni (40 år)
- Massakren Sabra-Shatila 1982 19. september (25 år)

Sammen med andre planlægger DPV at markere året både i juni, september og november. Medlemmer og andre kan læse mere om de planlagte aktiviteter på www.danpal.dk

Velbesøgt generalforsamling

Godt 45 af foreningens medlemmer havde fundet vej til årets generalforsamling, som blev holdt på Vesterbro i København.

Som noget ret usædvanligt var der vedtægtsændringer på dagsordenen, især affødt af bestyrelsens forslag om at gøre foreningen mere landsdækkende med selvstændige foreninger i de 5 regioner udover landsforeningen. Forslaget herom blev vedtaget i stort set uændret form.

Mere debat og følelser vakte et forslag om en ændret formålsparagraf. Fra bestyrelsens side var der lagt op til en opdatering af formuleringerne, uden at det var intentionen at ændres substans og politik. Dette var dog af nogle blev læst sådan, at der var tale om reelle ændringer og nogle formuleringer blev på den baggrund ændret i forhold til det oprindelige forslag..

Et mere vidtrækkende forslag var, at foreningen skulle skifte fra at gå ind for en to-statsløsning til at gå ind for en et-statsløsning, sådan at Israel og de besatte områder bliver én stat for to folk. Argumentet herfor var, at den israelske politik reelt har umuliggjort to stater og at en fælles stat vil være den rigtige løsning at gå efter.

Fortalere for at holde fast i to-statsløsningen argumenterede især for, at denne løsning har opbakning i resolutioner fra FN's Sikkerhedsråd og dermed står på Folkerettens grund. Desuden vurderede nogle det for vidtrækkende for DPV at tage stilling til den israelske stats fremtid. En afstemning viste et meget stort flertal for fortsat at have to-statsløsningen som DPV's målsætning, kombineret

DPV's afdøende formand - Pernille Frahm - aflægger beretning.

med fastholdelse af flygtningenes ret til hjemvenden og fuld diplomatisk anerkendelse af den palæstinensiske repræsentation i Danmark.

Beretningen ved formand Pernille Frahm bar præg af, at det har været et vanskeligt år for palæstinenserne, med vestlig boykot af Hamas-regeringen, interne palæstinensiske kampe, fortsatte israelske overgreb samt krigen i Libanon. Den nye situation med samlingsregering og genoplivning af den arabiske fredsplan gav dog anledning til en vis optimisme.

Regnskabet viste et ganske stort under-

skud, men det havde været bevidst at bruge noget af den ganske pæne egenkapital for aktiviteter og sekretærhjælp – og kassen er langt fra tom. Valget til bestyrelsen er omtalt andetsteds.

Som gæst i forbindelse med generalforsamlingen talte Lars Blinkenberg, fhv. dansk ambassadør i Syrien, Jordan og Libanon om sine indtryk af den aktuelle situation i Mellemøsten, hvilket han nyligt har skrevet en bog om.

Af Ole Olsen, tidl. formand i DPV og nyvalgt bestyrelsesmedlem fra og med Generalforsamlingen 24.3.2007

Strategidag 2007

I gennem de senere år har DPV tilstræbt at arrangere en årlig strategidag med fokus på de store linjer for det kommende års arbejde. I år blev strategidagen afholdt lørdag d. 3. februar med to hovedtemaer: 1) Samarbejde med beslægtede organisationer og 2) struktur – og vedtægts-ændringer i DPV.

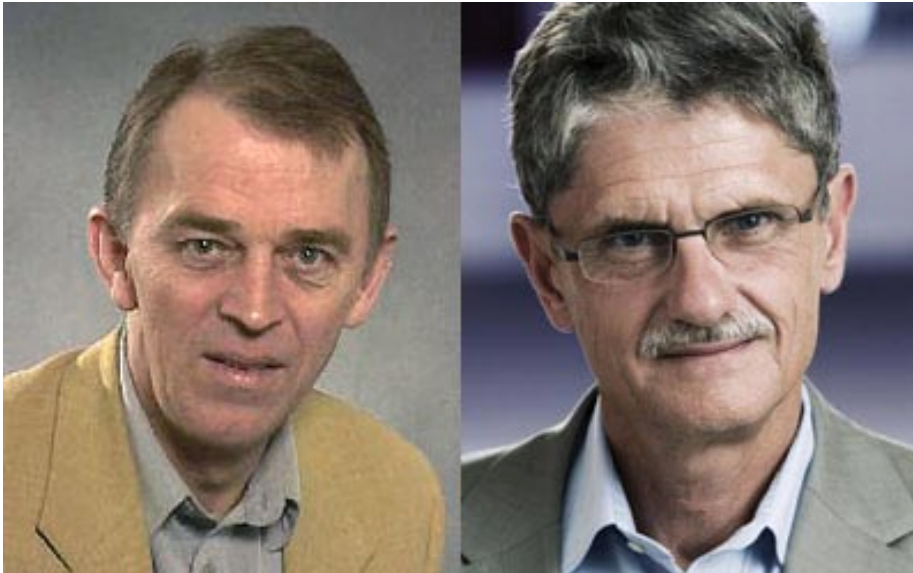
Dagen indeholdt desuden gruppearbejde om følgende emner: DANIDA-projekt, Boykot, Palæstina mærke året 2007, og Medie-lobby gruppe. Dagen blev holdt i Christianshavns Medborgerhus og der var 28 deltagere. Interesserede medlemmer kan få referatet fra mødet tilsendt pr mail ved henvendelse til DPV på danpal@danpal.dk.

Hans Nebel holder oplæg

DPV Debatmøde om Baker-Hamilton og Palæstina.

Den 27. februar d.å. afholdt Dansk Palæstinensisk Venskabsforening et velbesøgt debatmøde med Mogens Lykketoft og Villy Søvndal om Baker-Hamilton rapporten og Palæstina.

Villy Søvndal og Mogens Lykketoft

Den 27. februar d.å. afholdt Dansk Palæstinensisk Venskabsforening et velbesøgt debatmøde med Mogens Lykketoft og Villy Søvndal om Baker-Hamilton rapporten og Palæstina.

DPV's formand Pernille Frahm konstaterede i sin velkomst og senere, at de to debattører stort set er enige i deres syn på emnet, men spørgsmålet er så, hvad denne enighed kan bruges til? Ifølge begge oplægsholdere er der i dag stort set ingen dialog på Christiansborg med den danske regering. Villy Søvndal oplyste, at statsministeren netop har afvist at

drøfte muligheden af et angreb på Iran. Mogens Lykketoft mente, at man i dag ikke kan påvirke den danske regering. De har deres 90 mandater, og de bestemmer selv.

På et spørgsmål om, hvad EU kan gøre, f.eks. finansiere en samlingsregering, selv om USA ikke støtter den, svarede Villy Søvndal, at han ikke kan forestille sig, at EU ikke vil støtte en samlingsregering.

Læs mere om mødets diskussioner på www.danpal.dk hvor Dagmar Dinesens et referat fra mødet kan læses. Brug søgefeltet og skriv Søvndal og Lykketoft

DPV's nye Danida projekt

På DPV strategidagen 3. februar blev der nedsat en ny følgegruppe for DPV's kommende Danida projekt. Det var stor interesse for gruppen, og det giver håb om et godt samarbejde om det fremtidige projekt. Kort efter modtog foreningen imidlertid et pænt afslag på vores ansøgning til Danida fra MINipuljen, der administrerer projekter

for Danida på under 3 mill. Kr.. Det var dog et afslag med en klar opfordring til at gen-indsende forslaget efter endnu en runde med rådgivning og bearbejdelse fra ProjektRådgivningen og følgegruppen. Skulle der være flere medlemmer som er interesserede i at følge arbejdet i gruppen, kan man kontakte Hans Nebel på e-mailen: hansnebel@privat.dk

Ny bestyrelse og formand i DPV

På generalforsamlingen d. 24. marts blev der valgt ny bestyrelse i Venskabsforeningen.

Den nye bestyrelse består af følgende nye medlemmer: Jan Mortensen (København), Steen Christensen (København), og Ole Olsen (Roskilde). På valg var også Maj Kaltoft (København) og Else Christensen (København), og begge blev genvalgt. Af øvrige bestyrelsesmedlemmer er desuden Pernille Frahm, Fathi El Abed, Søren Rasmussen og Søs Nissen. På grund af de nye vedtægter er alle bestyrelsesmedlemmer kun valgt for et år, og foreningen skal da vælge en helt ny bestyrelse i 2008.

Fathi El-Abed

På et efterfølgende bestyrelsesmøde torsdag d. 29. marts blev bestyrelsen af 2007 konstitueret således:

Formand: Fathi El Abed
Næstformand: Maj Kaltoft
Kasserer: Søren Rasmussen
Sekretær: Else Christensen

Vi siger tak for indsatsen til Pernille Frahm, der har tjent foreningen som en god formand i de sidste to år. Dernæst en tak til Maren Rytter (København), Ulla Lundberg fra Fyn og Anders Fenger fra Århus, der alle valgte at stoppe deres engagement i bestyrelsen.

DPV udtaler: Europa må træde i karakter

9.2.2007

Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening hilser aftalen om en palæstinensisk samlingsregering mellem Fatah og Hamas, som blev underskrevet sent torsdag aften i Saudi Arabien, velkommen.

Aftalen afslutter et års kaos i de besatte palæstinensiske områder og to måneders direkte om end sporadiske kampe de to parter imellem. Det er palæstinenserne del af aftalen. Og nu må det internationale samfund lever op til sit ansvar ved at ophæve de smertelige og uretfærdige økonomiske sanktioner, som har ramt den palæstinensiske civilbefolkning hårdt. Det internationale samfund med USA i spidsen må også bære sin del af ansvaret for det kaos og den lovløshed, som har præget de besatte palæstinensiske områder de sidste måneder. Den amerikanske og israelske strategi, som går ud på at straffe palæstinenserne for ved et

demokratisk valg sidste år at have bragt Hamas til magten, har kun ført til armod og frustrationer. Palæstinenserne kamp for frihed og selvstændighed er pludseligt blevet forvandlet til kampen om det daglige brød. Fattigdom og elendighed, især i Gaza, er kun blevet øget. Situationen er blevet forværret for hver dag, der er gået siden de økonomiske sanktioner mod palæstinenserne blev indført. Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening ønsker og håber på, at Europa fra nu af vil spille en større rolle i bestræbelserne på at finde en løsning på den palæstinensisk-israelske konflikt. Den amerikanske enegang i Mellemøsten har kun ført til mere fjendtlighed og endnu mere

radikalisering i Palæstina og overalt i Mellemøsten. Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening ser en aktiv dansk deltagelse i fredsbestræbelserne mellem palæstinenserne og israelerne som en forudsætning for, at europæerne kan komme til at spille en større rolle som mægler i arbejdet med at opnå en retfærdig og holdbar fred for samtlige lande i Mellemøsten. Ikke mindst for et efterhånden desperat og hårdtprøvet palæstinensisk folk.

Frederiksberg den 9. februar 2007, Fathi El-Abed, Næstformand

(fortsat fra side 2)

til lejligheden efter at have ligget glemt siden lanceringen på Den Arabiske Ligas topmøde i Beirut i 2002. Ehud Olmert vil SÅ gerne mødes med alle de arabiske ledere. For israelernes vedkommende kan det ikke gå hurtigt nok med at sætte sig til forhandlingsbordet med de arabiske ledere og nå frem til en fredsaftale med dem alle. Men Israel med Ehud Olmert i spidsen synes ikke at have særligt travlt med at gå i dialog med den mest oplagte part – palæstinenserne - for at opnå den ønskede fred. Israelernes interesse strækker sig tilsyneladende kun til at forlige sig med de arabiske lande i en proces, der gerne må tage flere år. På den måde undgår de nemlig enhver resultatgivende kontakt med palæstinenserne.

Den israelske udenrigsminister, Tsipi Livni, havde i midten af marts travlt med at besøge de vestlige hovedstæder. Mens palæstinenserne kæmpede med at få

international opbakning og anerkendelse til den længe ventede samlingsregering, var den israelske udenrigsminister travlt optaget af at modarbejde ethvert forsøg på en fornyet - især europæisk - politisk og økonomisk støtte til det betrængte Palæstina.

Alt tyder på, at det desværre er lykkedes Israel at overbevise flere lande – ikke mindst EU - om det hensigtsmæssige i en delvis boykot af den nye palæstinensiske regering. Endnu en gang skal vi være vidne til mærkværdige betegnelser og foranstaltninger, når det gælder Israel og palæstinenserne. Hvordan kan en regering opnå en "halv anerkendelse"? Og hvordan kan netop EU beslutte sig for at "genetablere kontakten til de ministre og regeringsfolk, der IKKE tilhører Hamas"? Er næste skridt KUN at hjælpe de palæstinensere der IKKE har stemt på Hamas? Skal det forstås som en klar tilkendegivelse om at fortsætte udsultnin-

gen og isolationen af en tredjedel af den palæstinensiske civilbefolkning - blot fordi de støtter Hamas?

Jeg har personligt aldrig været i tvivl om, at israelerne gerne vil have fred. Men de seneste ugers begivenheder og den manglende fleksibilitet og vilje til at give indrømmelser fra israelsk side, har fået mig til at indse Israels egentlige hensigt; at nå frem til en fred, der passer israelerne, NÅR det passer israelerne. Og det er bestemt ikke den fred, som kræves, nemlig en holdbar og retfærdig fred, som også tilgodeser palæstinenserne nationale rettigheder.

Hvis omverdenen tillader en fortsat israelsk afvisning af det seneste fredsudspil, så vil denne "fredsplan" ende som dens forgænger - Køreplanen For Fred. Nemlig i historiens støvede og vidtstrakte arkiv for forspildte chancer for fred mellem israelere og palæstinensere.

www.electronicintifada.net

(fortsat fra side 1)

omkring 200.000 palæstinensere fra deres slægtninge, ejendom, skoler og forretninger, er Muren beregnet til at fuldende et opdelt Palæstina, som er en lille del af sin oprindelige størrelse, gjort til sektorer, opdelt i kantoner besat af israelske sikkerhedsstyrker og isoleret fra omverdenen". Det er klar tale og hård kost i et U.S.A., hvor kritik af Israel er helligbrøde. To af de mest fremtrædende ledere blandt Demokraterne – Carters eget parti – Nancy Pelosi, som er leder af Demokraterne i Repræsentanternes Hus og Howard Dean, formand for Demokraternes Nationale Komite, udsendte hurtigt skriftlige erklæringer, hvori de tog afstand fra Carter og udtrykte deres uforbeholdne støtte til Israel. Flere medlemmer af Carter Centerets bestyrelse trådte tilbage, heriblandt Kenneth Stein, fremtrædende Mellemløst-forsker og historisk konsulent på flere af Carters bøger.

I efterfølgende interviews forklarede Carter, at han havde villet skabe debat, da en åben diskussion om Israels politik i de besatte områder var bogstaveligt talt ikke-eksisterende i U.S.A. ("Zero" ifølge Carter).

I et interview i Seattle Times forklarede Carter, at det ville være "politisk selvmord" for et kongresmedlem at erklære sig enig i de synspunkter, han har fremsat i "Palestine. Peace Not Apartheid". "Hvis nogen vil vælges eller genvælges til Kongressen vil det være utænkeligt, at de sagde: "Hvis jeg bliver valgt vil jeg indtage en afbalanceret holdning til Israel og palæstinenserne" eller at de vil sige "Jeg vil håbe, at Israel vil trække sig tilbage fra besat område og overholde international lov" eller "Jeg vil sikre mig, at palæstinenserens menneskerettigheder bliver overholdt". Dertil er AIPAC (American Israel Public Affairs Committee), en stærkt pro-israelsk interesseorganisation, for magtfuld, sagde Carter.

Carter pointerede, at det ikke var de amerikanske jøder, der stod bag den de facto censur, som amerikanske medier må indordne sig under, når det angår den israelske besættelse. Det er de højreorienterede kristne (altså præsident Bush's kernevælgere). Carter bemærkede også, at der i Israel foregår en langt friere og mere åben debat om emnet, end tilfældet er i U.S.A.

Med disse bemærkninger trækker Carter diskussionen om "jødernes indflydelse"

ud af kritikken af den amerikanske politik overfor Israel og dermed tænderne ud på kritikken af ham som anti-semit; det handler ikke om jødisk indflydelse på amerikansk politik. Det handler om et bevidst politisk valg truffet ud fra nogle konkrete forestillinger om Amerikas rolle i verden og om disse valgs konsekvenser i Palæstina. Om de "facts on the ground", som amerikanerne – som bevidste valg eller som bivirkninger af bevidste valg - er med til at skabe.

Carter rækker ikke ved den grundlæggende amerikanske opfattelse af Israel som et broderfolk, et land, der kræver respekt og beskyttelse. Når Carter alligevel formår at trænge igennem med sin alvorlige og grundlæggende kritik af Israel som besættelsesmagt og krænker af international lov, er det netop fordi han formår at tale til amerikanerne ud fra de vedtagne forudsætninger. Han tager læseren med til Palæstina og viser dem de faktiske forhold set med en "almindelig kristen amerikaners" øjne og han gør det primært gennem rejseskildringer, anekdoter og erindringer. Det er et gedigent og sobert stykke folkeoplysning i amerikansk øjenhøjde.

Ikke overraskende har mange amerikanske jøder stillet sig på Carters side. Philip Weiss rapporterer i the New York Observer fra et møde med to "Combatants for Peace" (en organisation af tidligere israelske soldater og tidligere deltagere i den palæstinensiske modstandskamp) i New York i januar i år. Der var mødt omkring 100 mennesker op og langt de fleste var jøder, som var kommet for at høre sandheden om Muren, checkpoints og

vilkårlige fængslinger uden efterfølgende rettergang.

Weiss slutter sin reportage med at konkludere, at kampagnen mod Jimmy Carter vil "gå over i historiebøgerne som en privilegeret elites forsøg på at undertrykke sandheden." Men eliten vil tabe, siger Weiss og det vil den "af to simple grunde: kendsgerningerne er imod den og en bevægelse er i gang for at udforske de kendsgerninger. De fremsynede jøder som var mødt op i går aftes beviser det." Vi kan håbe, at Weiss har ret. Når og hvis der kommer en sådan bevægelse vil den ikke være skabt af Jimmy Carter. Den vil være et resultat af politiske forandringsprocesser på både globalt og lokalt niveau. Men med sit politiske mod til at udtrykke sine tanker og sin evne til at sætte en debat i gang, hvor den er mest nødvendig, nemlig i U.S.A., har Jimmy Carter gjort mere end sin del.

Jimmy Carter: "Palestine. Peace Not Apartheid", Simon and Schuster, New York, 2006. US \$27.00

Links:

Weiss reportage fra "Combatants for Peace"-møde:

<http://mondoweiss.observer.com/2007/01/when-they-sandbag-jimmy-carter-jewish-leaders-deny-the-facts.html>

Kommentar og interview med Jimmy Carter i Seattle Times:

http://blog.seattletimes.nwsourc.com/davidpostman/archives/2006/12/jimmy_carter_says_christians_proisrael_lobby_stifle_middle_east_debate_here.html

Værre end i Syd Afrika

Trods massiv kritik fra mange sider og seriøst økonomisk pres på universiteter, som inviterer ham, fortsætter Jimmy Carter med at fremføre sin kritik af Israel i foredrag og interviews. Senest har han sagt, at den israelske apartheid politik på nogle måder er værre end hvad man så i Syd Afrika:

Carter sagde bl.a.: "Når Israel besætter områder langt inde på Vestbredden og forbinder de 200 eller flere bosættelser med hinanden med en vej - og herefter forbyder palæstinenserne at færdes på denne vej eller endda at krydse den – så er det udtryk for en værre form for adskillelse – eller apartheid – end vi var vidner til i Syd Afrika.

Carter bemærkede endvidere i et interview til CBS channel, at hans bog er tænkt som et initiativ til en amerikansk debat om af Israel førte politik. En sådan diskussion har ifølge Carter endnu ikke fundet sted i USA.

Refereret fra Haaretz februar 2007

Umulige vilkår for rejser og transport

Alle Israels løfter til USA, Vesten og palæstinenserne om at slække på restriktionerne på færdsel for Vestbreddens palæstinensere har hidtil været luftkasteller, skriver det israelske dagblad Ha'aretz i en artikel d. 19. januar 2007. Nogle få vejspærringer er blevet fjernet, mens en lang række forbud er blevet opretholdt. Informationerne til den nedenstående dokumentation er blevet indsamlet af det israelske dagblad Ha'aretz, samt FN's Kontor for Koordineringen af Humanitære anliggender og Machsom Watch*). Dokumentationen er formidlet af den israelske journalist Amira Hass.

Opretholdte forbud:

1. Palæstinensere fra Gaza-striben har forbud mod at opholde sig på Vestbredden
2. Palæstinensere har generelt forbud mod at komme ind i Østjerusalem
3. Palæstinensere fra Vestbredden har forbud mod at komme ind i Gaza-striben gennem Erez-grænseovergangen
4. Palæstinensere har forbud mod at komme ind i Jordan-dalen
5. Palæstinensere har forbud mod at komme ind i landsbyer, landområder, byer og bydele langs linjen mellem adskillelseshegnet og den Grønne Linje som udgør omkring 10 % af Vestbredden)
6. Palæstinensere, der ikke er bosiddende i landsbyerne Beit Furik og Beit Dajan i Nablus-området og Ramadin, syd for Hebron, er forment adgang til disse landsbyer
7. Palæstinensere har forbud mod at bevæge sig ind på bosættelsernes områder (endog hvis deres marker er beliggende inden for det af bosættelserne bebyggede areal)
8. Palæstinensere har forbud mod at bevæge sig ind i Nablus i køretøjer
9. Palæstinensere, der er bosiddende i Jerusalem, har forbud mod at bevæge sig ind i område A (Palæstinensiske byer på Vestbredden)
10. Borgere fra Gaza-striben har forbud mod at komme ind på Vestbredden via Allenby-grænse-overgangen
11. Palæstinensere har forbud mod at rejse til udlandet via Ben-Gurion Lufthavnen
12. Børn under 16 år har forbud mod at forlade Nablus uden en original fødselsattest og forældreledsagelse
13. Palæstinensere, der har tilladelse til at rejse ind i Israel har forbud mod at benytte de grænseovergange, der anvendes af israelere og turister
14. Borgere fra Gaza har forbud mod at flytte til Vestbredden
15. Borgere fra Vestbredden har forbud mod at flytte til Jordan-dalen, området mellem adskillelseshegnet og den Grønne Linje og landsbyerne Beit Furik og Beit Dajan
16. Palæstinensere har forbud mod at transportere varer og ladninger gennem de checkpoints, som israelerne kontrollerer på Vestbredden

Periodiske forbud:

1. Borgere fra visse dele af Vestbredden har forbud mod at rejse til resten af Vestbredden
2. Personer i en vis aldersgrupper - hovedsagelig mænd fra 16 år op til 30, 35 eller 40 år - har forbud mod at forlade det område, hvor de er bosiddende (sædvanligvis Nablus eller andre byer på den nordlige Vestbred)
3. Privatbiler må ikke passere checkpointet i Swahara-Abu Dis (som adskiller den nordlige og sydlige del af Vestbredden). Dette forbud blev ophævet første gang for to uger siden i forbindelse med lempelsen af forbud

Nødvendige rejsetilladelser for palæstinensere:

1. Et magnetisk kort (med henblik på indrejse i Israel, men det gør det lettere at komme gennem checkpoints på Vestbredden)
2. Israelsk arbejdstilladelse (arbejdsgiveren skal henvende sig i civiladministrationens kontor og ansøge om en)
3. En tilladelse til at modtage medicinsk behandling i Israel og på palæstinensiske hospitaler i Østjerusalem (Ansøgeren skal forevise en invitation fra hospitalet, fuld dokumentation for sin medicinske baggrund og bevis for, at den behandling han/hun opsøger ikke kan fås i de besatte områder)
4. En rejsetilladelse til at komme igennem checkpoints i Jordan-dalen
5. En købmandstilladelse til transport af varer
6. En tilladelse til at drive landbrug langs området mellem adskillelseshegnet og den Grønne Linje kræver en formular fra registret over landbrugsjord, et skøde og et bevis på slægtskab af første grad med den registrerede ejer af jorden
7. Tilladelse til at bevæge sig ind i området mellem adskillelseshegnet og den Grønne Linje (for slægtninge, medicinske grupper, bygningsarbejdere, etc...) Indehaverne af sådanne tilladelser skal ind- og udrejse via den samme overgang uanset om den er langt borte eller lukker tidligt)
8. Tilladelser til at rejse fra Gaza gennem Israel til Vestbredden
9. En fødselsattest for børn under 16 år

10. Et mangeårigt identitetskort for borgere, som er bosiddende i enklaver i området mellem adskillelseshegnet og den Grønne Linje

Checkpoints og barrierer

1. Der var 75 bemandede checkpoints pr. 09.01.2007
2. Der var i gennemsnit 150 mobile checkpoints (i september 2006)
3. Der er placeret 446 forhindringer mellem veje og landsbyer, herunder betonblokke, jordvolde, 88 jernporte og 74 kilometer hegn langs hovedveje
4. Der er 83 jernporte langs adskillelseshegnet, der adskiller marker fra deres ejere. Kun 25 af disse porte åbnes lejlighedsvis.

Veje som palæstinensere ikke kan bruge i praksis eller officielt:

5. Vej nr. 90 (Hovedvej i Jordan-dalen)
6. Vej nr. 60 på den nordlige Vestbred (fra Shavei Shomron-militærbasen, vest for Nablus og nordpå)
7. Vej nr. 585 langs bosættelserne Hermesh og Dotan
8. Vej nr. 557 mod vest fra Taibeh-Tulkarem Vejkrydset (Den Grønne Linje) til Anabata (omfatter ikke indbyggerne i Shufa) og mod øst fra syd for Nablus (Hawara-checkpointet) til bosættelsen Elon Moreh
9. Vej nr. 505 fra Zatara(vejkrydset ved Nablus) til Ma'ele Efraim
10. Vej nr. 5 fra Barkan-vejkrydset til den Grønne linje
11. Vej nr. 446 fra Dir Balut-vejkrydset til vej nr. 5 (ved Alei Zahav-bosættelsen og Penduel)

12. Vejene nr. 445 og 463 rundt om bosættelserne Talmon, Dolev og Nahliel
13. Vej nr. 442 fra Maccabim-Reut til Givat Ze'ev
14. Et antal gader i den Gamle By i Hebron
15. Vej nr. 60 fra bosættelsen Otniel sydpå
16. Vej nr. 317 omkring bosættelserne i South Hebron Hills

Varighed af rejser før år 2000 sammenlignet med i dag

1. Tulkarem – Nablus: Før: Højest en halv time. Nu: Mindst en time
2. Tulkarem – Ramallah, Før: Mindre end en time. Nu: To timer
3. Beit Ur al-Fawqa – Ramallah. Før: 10 minutter. Nu: 45 minutter
4. Katana/Beit Anan – Ramallah, Før: 15 minutter. Nu: En time til 90 minutter
5. Bir Naballah – Jerusalem. Før: Syv minutter. Nu: En time
6. Katana – Jerusalem. Før: 50 minutter. Nu: Der er ikke længere nogen, der tager til Jerusalem

**) Machsom Watch er en israelsk gruppe af frivillige kvinder, der overvåger situationen ved militære checkpoints og udarbejder ugentlige rapporter om krænkelser af Menneskerettighederne*

***) Dette er generelle forbud. Visse grupper af palæstinensere kan søge særlige tilladelser hos det israelske militær.*

Oversat fra engelsk for DPV af Karl Aage Angri Jacobsen.

Hver og én aftale er brudt

Godt et år efter aftalen om adgang til og fra Gaza konkluderer UN OCHA, at Israel ikke har overholdt en eneste af aftalens bestemmelser.

FN's organisation for overvågning af menneskerettigheder i de palæstinensiske selvstyremråder (UN-OCHA) udgav sidst i november 2006 en rapport, der gør status over aftalen vedr. Gaza efter den israelske tilbagetrækning af bosættelserne i 2005. Efter hårdt pres fra USA indgik Israel i nov. 2005 en aftale om at lette adgangen til og fra Gaza, tillade rejse mellem Gaza og Vestbredden og mindske rejserestriktioner for palæstinenserne internt på Vestbredden.

Europæiske herunder danske embedsmænd blev bl.a. sat til at passe grænseovergangen til Rafah fra Egypten. Men ingen af disse problemer er blevet løst og forholdene er i stedet blevet værre.

Ifølge FN's opgørelser var der i 2006 i gennemsnit kun 12 lastbiler, der fik lov til at køre igennem Karni-checkpointet, som er checkpointet for varer ud og ind af Gaza. Ifølge aftalen - som Israel underskrev - skulle Israel dagligt til-

lade 400 lastbiler at køre igennem dette checkpoint.

Adgang for rejsende mellem Gaza og Jerusalem/Vestbredden blev aldrig sat i værk, og antallet af vejblokeringer på Vestbredden er forøget med 44 %. Det oplyses endvidere i rapporten at arbejdsløsheden i Gaza er forøget fra 33,1 % til 41,8.

Refereret fra www.imemc.org 30.11.2006

Apartheid og diskrimination

FN's særlige rapportør for Palæstina, den sydafrikanske advokat, John Duggard, kalder i en nye rapport den israelske politik overfor palæstinenserne for "apartheid, (multiple) krigsforbrydelser og diskrimination.

De særlige rapportører udnævnes af FN's generalsekretær til i en periode fast at rapportere til FN systemet om nogle bestemte emner og vilkår vedr. menneskerettigheder, enten generelt i hele verden eller i særlige konfliktområder. Der er således både rapportører på torturområdet, på racisme, samt på sociale og økonomiske rettigheder, ligesom der er rapportører for Sudan, Palæstina osv. Alle rapportørerne er omhyggeligt udvalgt som eksperter med høj integritet og troværdighed. I de senere år, har den tidl. sydafrikanske advokat og apartheid modstander, John Duggard, været rapportør vedr. menneskerettighederne i de palæstinensiske områder. En post han ventes at forlade om kort tid pga. af rotationsregler.

John Duggards rapport om Israels politik overfor palæstinenserne omhandler primært det seneste år efter den israelske

tilbagetrækning fra Gaza. Rapporten fokuserer på den israelske invasion i Gaza sidste sommer i 2006. Den israelske offensiv, der dengang kostede mere end 400 palæstinensere livet (1500 sårede), var iflg. Duggard både ude af proportioner og vilkårlig med det samlede resultat, at invasionen kan betegnes som en "multiple"/mangeartet/gentagen krigsforbrydelse.

John Duggard

John Duggards rapport kan læses på www.danpal.dk brug søgefeltet og skriv Duggard.

Refereret fra BBC 23. februar 2007

Krisegruppe: Verdenssamfund må åbne døren på klem for Hamas

Man risikerer at fremprovokere mere strid mellem palæstinensiske grupper og bidrage til ny konflikt med Israel, hvis man opretholder boykot, advarer international Crises Group (ICG), der er en international tænketank med bl.a. Uffe Ellemann i bestyrelsen.

Man risikerer at fremprovokere mere strid mellem palæstinensiske grupper og bidrage til ny konflikt med Israel, hvis man opretholder boykot, advarer international Crises Group (ICG), der er en international tænketank med bl.a. Uffe Ellemann i bestyrelsen.

Oprettelsen af en palæstinensisk samlingsregering giver verdenssamfundet anledning til at gennemføre en meget tiltrængt politisk kursændring overfor palæstinenserne, mener tænketanken International Crisis Group (ICG).

Ved at opretholde boykotten mod Hamas og De Palæstinensiske Selvstyremyndigheder, sådan som USA truer med at gøre, risikerer man at fremprovokere mere

strid mellem de palæstinensiske grupper og bidrage til, at konflikten med Israel blusser op, slår ICG fast i en ny rapport.

Rapporten, der har fået titlen "Efter Mekka: Engager Hamas," indeholder en detaljeret analyse af aftalen om magtdeling, som blev indgået mellem Hamas og præsident Mahmoud Abbas' Fatah-fraktion i begyndelsen af februar – den såkaldte Mecca aftale. Konklusionen er, at denne aftale giver en mulighed, som man ikke bør lade gå fra sig.

- Et år med pres og sanktioner har ikke fået Hamas til at give efter, konstaterer senioranalytiker Mouin Rabbani fra ICG.
- Mellemtøstkvartetten - USA, EU, Rusland og FN – må indtage en mere

pragmatisk holdning og dømme den nye regering ud fra, hvad de faktisk gør. Man må forsøge, at påvirke regeringens handlinger, ikke medlemmernes ideologi. Alternativerne er enten illusoriske eller det der er værre, konkluderer Rabbani. ICG beder verdenssamfundet spille bold med den nye palæstinensiske regering, og få den til at holde fast ved målet om en tostatsløsning. Kvartettens medlemmer og Israel må heller ikke undergrave Mekka-aftalen eller forsøg fra andre aktører på at bidrage positivt, anbefaler tænketanken.

Omverdenens forsøg på at kanalisere penge til palæstinenserne via præsident Mahmoud Abbas har været meget lidt

(fortsættes side 11)

En ny racelov blev fremlagt – og trukket tilbage

Slutningen af 2006 blev der udstedt en ny militær ordre i de besatte områder. Generalmajor Naveh udstedte en ny ordre, der skulle træde i kraft 19. januar 2007 og forbyde befordring af palæstinensere uden tilladelse dvs. at israelere ikke må transportere palæstinensere i et israelsk køretøj (dermed menes et køretøj indregistreret i Israel uden hensyn til hvilken slags nummer-

plade det er udstyret med). Forbuddet var tænkt som værende generelt dvs. at der skulle søges særlig tilladelse hvis fælles transport skal finde sted.

Ordren blev dog kort sat i bero på grund af store protester fra både Israel og internationale menneskerettighedsorganisationer. Det mindede trods alt lidt for meget om de racistiske apartheid love fra Syd

Afrika. I slutningen af marts 2007 blev ordren endeligt skrinlagt efter pres fra israelske menneskerettighedsgrupper.

Refereret fra www.ynet.com, der er internetside for avisen Yedioth Aharonot i Israel d. 20.11.2007, 17.01.2007, 25.3.2007. Yedioth Aharonot er Israels mest læste avis.

Jo, vist er der Apartheid i Israel

”USA’s jødiske establishments stormløb mod forhenværende præsident Jimmy Carter har udgangspunkt i at han har vovet at fortælle den sandhed, som er kendt af alle: Via sin hær praktiserer Israels regering en brutal form for apartheid i De Besatte Område”r, skriver Shulamit Aloni, tidl. israelsk undervisningsminister i nedenstående kommentar:

(...)”Regeringens hær har gjort enhver landsby og by i Palæstina til en indhegnet eller afspærret fængselslejr. Det sker for at holde øje med befolkningens bevægelser og gøre livet vanskeligere for den. Israel indfører endog totalt udgangsforbud når som helst besætterne, som ulovligt har tiltaget sig palæstinenserens jorder, fejrer deres helligidage eller afholder deres parader. Som var det ikke tilstrækkeligt udsteder de øverstkommanderende generaler i regionen hyppigt yderligere ordrer, regulativer, instruktioner og regler (lad os ikke glemme: Det er dem, der hersker). De har således nu beslågt yderligere områder med det formål at bygge kun-for-jøder-veje. Vidunderlige veje, brede veje med god belægning og klart oplyste om

natten - alt sammen på stjålet jord. Når en palæstinenser kører på en sådan vej bliver køretøjet konfiskeret og chaufføren henvist til en vej, som palæstinensere har lov til at benytte.

Ved en lejlighed overværede jeg et sådant møde mellem en chauffør og en soldat, der tog notater før han konfiskerede køretøjet og forviste ejeren. ”Hvorfor?”, spurgte jeg soldaten. ”Det er en ordre - dette er en kun-for-jøder-vej”, svarede han. Jeg spurgte så, hvor det stod at læse sammen med instruktionen til [andre] chauffører om ikke at benytte den. Hans svar var intet mindre end forbløffende. ”Det er chaufførens ansvar at vide det, og desuden hvad vil du have vi skal gøre - sætte et skilt op her og lade en eller anden antisemitisk reporter

eller journalist tage et foto, så han kan vise verden, der er apartheid her?” Faktisk eksisterer der apartheid her i Israel. Og vores hær er ikke ”den mest moralske hær i verden” som vi får det fortalt af dens kommandanter. Det må være tilstrækkeligt at påpege, at hver en by og hver en landsby er blevet gjort til et fængselscenter og at hver en indgang og hver en udgang er blevet lukket og afskærer færdsel til og fra hovedveje.”

Uddrag af artikel af Knesset medlem Shulamit Aloni i det israelske dagblad Yedioth Aharonot. Hele artiklen kan læses på www.danpal.dk Brug søgefeltet og skriv Aloni. Oversat fra engelsk for DPV af Karl Aage Angri Jacobsen

(fortsat fra side 10)

vellykket og har kun svækket mulighederne for kontrol og indsigt i pengebruget, hedder det videre i rapporten, der også fastslår at Vestens snak om demokrati langt hen ad vejen er gjort til grin i Mellemøsten, eftersom man i manges øjne har straffet palæstinenserne for at gennemføre et demokratisk valg, fordi man ikke brød sig om resultatet.

Refereret fra Ritzaus, torsdag d. 1. marts 2007. Læs rapporten på www.danpal.dk. Brug søgefeltet og skriv ICG.

Bush er bange for vuggeviser

Den norske CD med navnet ”Lullabies From the Axis of Evil” (Vuggeviser fra ondskabens akse) - med blandt andre den danske sangerinde Anisette - er årsag til, at det amerikanske pladeselskab Valley Entertainment fra New York er kommet på listen over selskaber, som Bush-regeringen i Washington ikke vil samarbejde med.

På cd'en synger vestlige sangerinder vuggesange i duetter med sangerinder fra Iran, Irak, Palæstina, Syrien, Afghanistan, Nordkorea og Cuba. Anisette synger således duet med den kendte palæstinensiske sangerinde Rim Banna.

Refereret fra avisen ”24 timer” d. 5. marts 2007

HAMAS-faktoren

Der er ikke noget at sige, at palæstinenserne fortsat støtter Hamas og ikke tror på Mahmoud Abbas's forsikringer om at imødekomme af de internationale krav er vejen frem. Hvorfor skulle de dog tro på det, al den stund at Mahmoud Abbas adskillige gange er blevet taget ved næsen af sine såkaldte venner i Vesten. Første gang var da han indvilgede i at tage posten som ministerpræsident i 2004 i et delvist opgør med Arafat, og anden gang var da han blev valgt til præsident året efter. Ved begge lejligheder blev der afgivet løfter. Mens dette skrives venter palæstinenserne stadig på at se dem opfyldt, skriver Robert Malley og Henry Siegman i *The International Herald Tribune* (dec. 2006). Læs hele artiklen nedenfor:

De seneste amerikanske og europæiske bud på en genoplivning af den langvarigt slumrende israelsk-palæstinensiske fredsproces ser tilsyneladende nogenlunde således ud: Stram grebet om HAMAS-regringen for at begrænse dens anskaffelse af penge og våben. Få den militære magtbalance til at tippe over ved at pumpe dusinvis af millioner af dollars i optræning og udrustning af sikkerhedsstyrker, der er loyale over for FATAH

Styrk den palæstinensiske præsident Mahmoud Abbas med den slags øjeblikkelige og håndgribelige indrømmelser - pengeoverførsler, løsladelse af fanger, fjernelse af vejspærringer - som Israels premierminister Ehud Olmert omtalte på sit møde med Abbas sidste lørdag. Derefter - fortsætter tankerækken - pres de to parter til at blive enige om en plan, der omfatter Israels tilbagetrækning fra områder af Vestbredden og oprettelsen af en palæstinensisk stat; og stil som betingelse til en palæstinensisk stat, at den anerkender Israel og giver afkald på voldsanvendelse.

Formaliser dén overenskomst ved en ceremoni med deltagelse af amerikanske, europæiske og arabiske notabiliteter, der vil give tilsagn om betydelige økonomiske midler til den snarligt kommende stat.

På dette tidspunkt vil valget for den palæstinensiske befolkning være klart: Et liv i isolation og afsavn under HAMAS; eller potentiel fred og velstand under en ny regering med international opbakning. Abbas vil fastsætte dato for et valg i utide eller en folkeafstemning. HAMAS vender sig imod det. I den efterfølgende voldelige konfrontation vil Abbas - militært styrket og med bred international opbakning - fremstå som sejrherre. Teorien er elegant og tiltrækkende. Den er også ugenneførlig.

Der er, til en begyndelse, den kolossale ophævelse af al fornuft man i realiteten bliver opfordret til at forfalde til. I løbet

af de næste to år skulle Bush-regeringen gøre, hvad den hverken har vist vilje eller formåen til i de forgangne seks år: Sætte fokus på Israel/Palæstina-konflikten, engagere sig i et dygtigt diplomati og hive israelske indrømmelser i land. Israel skulle blive nødt til at tage nogle betydningsfulde skridt under risikable forhold og af hensyn til et usikkert resultat. Fordi intet af alt dette sandsynligvis vil ske, selv hvis Abbas's FATAH-gruppe på en eller anden måde skulle overtage HAMAS's rolle. I denne western-artige fantasi, ville Abbas for tredje gang blive forrådt af USA og Israel. Første gang var da Yassir Arafat - presset af USA - udnævnte ham til premierminister i 2004. Anden gang var da han blev valgt til Arafats efterfølger. Ved begge lejligheder blev der afgivet løfter. Mens dette skrives venter palæstinenserne stadig på at se dem opfyldt.

Men den langt farligere uforudsætning vedrører de politiske realiteter i Palæstina. En borgerkrig - for det er hvad der ville blive tale om - ville blive en katastrofe for det palæstinensiske folk. Præsidentgarden kan muligvis blive en mere formidabel kampstyrke end HAMAS, men den ville blive en langt mindre motiveret styrke, af mange opfattet som USA's og Israels bud. I en sådan styrkeprøve er en succes langt fra sikker, som vi burde vide fra Irak, Libanon, og - i sandhed - Palæstina selv.

Selv hvis vi går ud fra, at HAMAS ville sejre, ville det højst presse HAMAS ud i en undergrundseksistens, der ville føre det til at genoptage selvmordsbombninger og forøge antallet af raketangreb og bibeholde loyaliteten i en engageret medlemsmasse. Kan man virkelig tro på, at en virkelig forhandlingsproces kan fremkomme ud af et smadret og polariseret palæstinensisk samfund, genoptaget palæstinensisk vold og en forudsigelig israelsk gengældelse, der er ude af proportioner?

Den mest fundamentale fejlurdering i

alt dette er, at det kan komme til en fredsproces, der udelukker HAMAS. HAMAS er ikke noget kortvarigt fænomen, der kan fjernes med våbenmagt. Det er lige så varigt et indslag i Palæstinas politiske landskab som FATAH, hvilket betyder, at ingen varig ændring af relationerne mellem israelere og palæstinensere - og helt sikkert intet ophør af volden, eller begyndelsen på en politisk proces, for ikke at tale om en meningsfuld israelsk tilbagetrækning fra Vestbredden, kan ske med HAMAS som modstander af processen.

Der ER et alternativ, og skønt også dét er usikkert, er det langt mindre risikabelt eller blodigt. Og det har næppe fået en chance. HAMAS ønsker at kunne regere effektivt - d.v.s. uden en forkrøblende international belejring og israelske militæroperationer. Skønt det ikke er villigt til formelt at afstå fra voldsanvendelse, er det rede til at overholde en omfattende våbenhvile og har bevist sin evne til at føre den ud i livet, hvis Israel fuldt ud gør gengæld.

HAMAS er villig til at forhandle direkte med Israel om dag-til-dag anliggender, indirekte om mere vægtige emner. Det vil gå med til forhandlinger mellem Abbas og Olmert og vil rette sig efter enhver aftale, der er blevet ratificeret ved en folkeafstemning. HAMAS vil imidlertid ikke anerkende Israel.

Det er ulykkeligt. Men er det virkelig prisen værd at kaste regionen ud i et større kaos, fordi HAMAS ikke vil tilkende Israel en legitimitet, som den jødiske stat får af praktisk talt enhver anden nation i verden.

Alternativet er et, som Abbas gik ind for fra starten, som er grunden til, at han for det første valgte at fremme islamisternes indtræden i det politiske liv og modigt vendte sig imod udenlandsk - men bedrøveligt nok også hjemlig - pression for at gå ud i en voldelig konfrontation med HAMAS.

(fortsættes side 13)

Kronik: Søg dialog i Palæstina - også med Hamas

Det er på høje tid at begynde at tænke over, hvordan vi kan bidrage til at løse knuderne op og gøre en ende på lidelserne, skriver Birgitte Rahbek og Mogens Lykketoft i en kronik i Politiken. Her er et uddrag:

(...) Valget af Hamas i januar 2006 var et protestvalg. Der var ikke tale om at palæstinenserne pludselig var blevet islamister. Også kristne stemte på Hamas. Alle var de trætte af de manglende resultater og den iøjnefaldende korrupsion og nepotisme fra Fatahs side. Den store sejr kom tydeligvis helt bag på Hamas selv, og de forsøgte at undslippe eneansvaret ved at foreslå en national samlingsregering. Det blev i første omgang afvist af de forsmåede Fatah-folk.

USA og EU reagerede med boykot. Endnu mere alvorligt. Man affandt sig med, at hundreder af millioner dollars i skat og afgifter, som Israel opkræver på vegne af de palæstinensiske myndigheder blev holdt tilbage af israelerne. Resultatet blev sult, desperation og død, bl.a. fordi livsvigtig medicin og hospitalsudstyr ikke har kunnet skaffes.

Den israelske journalist Amira Hass skrev 4/10 i avisen Haaretz: »Eksperimentet var en succes: Palæstinenserne slår hinanden ihjel. De opfører sig som forventet efter udløbet af eksperimentet ved navn hvad sker der når du spærrer 1,3 millioner mennesker inde i et område som burhøns«. Derefter opremser journalisten ingredienserne i eksperimentet: fjern de indespærredes eksistensmuligheder ved at forhindre import af råmaterialer og salg af produkter, undlad i ugevis at lade friske fødevarer komme ind i området, forbyd i årevis slægtninge og venner at komme på besøg, stjæl hundredmillioner af dollars så folk ikke kan få deres løn udbetalt, skræm dem

med lydbomber, ødelæg deres elektricitetsværker, så de ikke kan få vand og el osv. osv.

Alt dette har Danmark, EU og USA ladet ske og med egen embargo bidraget til. Nu er det på høje tid at begynde at tænke over, hvordan vi kan bidrage til at løse knuderne op og gøre en ende på lidelserne. (...)

Vestens krav er i sig selv ubetinget rimelige. Men det absurd urimelige er, at de ikke kædes sammen med lige så absolutte krav til Israel om at indstille angreb på palæstinensere og anerkende tidligere indgåede aftaler og tage reelle skridt til at bringe besættelsen til ophør. (...)

Fremsynede politikere og diplomater havde i sin tid dialog med PLO på et tidspunkt, hvor organisationen af Israel og USA blev betragtet som en terrororganisation. Vi tror det er klogt at søge dialogen også med Hamas, før den indre kamp i Palæstina ender med et blodbad og et kup. For hvor vil de mennesker, der i desperation vendte sig til Hamas gå hen, hvis denne politiske bevægelse bliver knust med våbenmagt? Så vil verden ikke længere stå med en modstandsbevægelse, der undertiden griber til helt uacceptable terrorhandlinger. Vi vil risikere at åbne en ladeport for Al Qaidas hardcore terrorisme med endnu mere fortvivlende konsekvenser.

Af Mogens Lykketoft, fhv. udenrigsminister (S) og Birgitte Rahbek, kultursociolog

(fortsat fra side 12)

Måske er det ved at være slut med hans modstand. Stillet over for vestlig ubøjelighed og islamisk stædighed bliver han tvunget til ud på en voldens vej, som han ikke er rustet til og hvor han sandsynligvis ikke vil overleve som palæstinensisk leder. Abbas er sjældent godt rustet til at danne

en enhedsregering med HAMAS og nå frem til en fredelig ordning med Israel. Det er helt sikkert en klogere kurs end de farlige visioner, som Washington faldbyder og som viser lige så megen forståelse for arabiske virkelighed som Bushs invasion af Irak og vil frembringe de samme fatale konsekvenser. Robert Malley er leder af Mellemøstenprogrammet i International Crisis Group.

41 MF'ere som gidsler

Da det demokratiske valgte palæstinensiske parlament forleden godkendte den nye samlingsregering, var 41 medlemmer fraværende. Det skyldes ikke, at de havde sovet over sig eller havde prioriteret familien frem for det politiske arbejde. Nej, de har i månedsvis befundet sig i den israelske regerings fangenskab og er reelt genstand for gidselstagnation.

Er Israel reelt interesseret i et demokratiske Palæstina, eller har "det eneste demokrati i Mellemøsten" blot til hensigt at obstruere palæstinensisk samling og forhandlinger om fred?

Læserbrev af Ole Olsen, Roskilde. bragt i Politiken 22. marts 2007

Hvor er forskellen på Israel og Palæstina?

TV-avisen beretter, at bl.a. Danmark boykotter den palæstinensiske selvstyrelser regering, fordi dele af den ikke anerkender Israel og ikke vil afstå fra vold mod Israel. Hvorfor boykotter vi så ikke Israel for ikke at anerkende palæstinenserne til en stat? Hvorfor boykotter vi ikke Israel, så længe Israel øver vold mod palæstinenserne?

Ulf V. Olsen, Odense SV i BT 24. marts 2007

Henry Siegman er leder af US/Middle East Project og gæstprofessor ved University of Londons School of Oriental and African Studies.

Af Robert Malley og Henry Siegman, International Herald Tribune 27.12.2006. Oversat fra engelsk for DPV af Karl Aage Angri Jacobsen

PALÆSTINA-FORDRAG - en case

Nedenstående er skrevet for at opmuntre DPV-medlemmer over hele landet til at arrangere lignende foredrag, debataf-
tæner, udstillinger, demonstrationer etc.

Vi fire i Helsingør Kommune vil i alle fald fortsætte, skriver Hans Schultz fra Helsingør.

Opmuntret af et velfungerende samarbejde og en pæn succes under Riv-Muren-Ned-ugen i nov. 06 besluttede vi fire medlemmer af DPV (Dagmar Dinesen, Anne-Marie Nielsen, Jørgen Manniche og Hans Schultz-Hansen) at arrangere jævnlige Palæstina-relevante begivenheder i vort nærmiljø – nærmere betegnet Helsingør Kommune.

Vi valgte torsdag den 22 marts 07 kl.19.30 som en egnet dato/tid og Dagmar bookede lokale på Espergærde Bibliotek, idet Helsingør Bibliotek viste sig at være optaget den aften. Dagmar kontaktede endvidere Michael Irving Jensen, hvis entusiasme og beherskelse af emnet er os bekendt. Jørgen tegnede 4-farvet plakat og kopierede 50 eks., som vi delte i 4 bunker og satte op på lokaliteter, som mange års plakatsmøreri har lært os er væsentlige (Husk dette : Hellere 50 plakater på gode, prøvede steder end 500 plakater opsat på må og få!).

Herefter sendte vi presse-e-mails til de 3 lokale nyhedsmedier (2 dagblade og en uge/annonce-avis), efterfulgt af telefonchecks om hvorvidt de respektive redaktioner havde modtaget stoffet, om de ville bruge det og om de ville huske at placere arrangementet i deres Tid & Stedrubrik på selve dagen. Herudover rettede Dagmar henvendelse til områdets DPV-medlemmer og Jørgen adviserede

nøglepersoner i det lokale græsrods miljø. Resultatet var 15 tilhørere. Et ringe fremmøde, når man tænker på emnets alvor og betydning, men et rimeligt antal, når man betænker at en kendt Politiken-journalist kort tid før havde 6 tilhørere til sit foredrag i selvsamme lokale.

Michael Irving Jensens foredrag var som ventet storartet, idet vi supersagligt fik præsenteret såvel situationen i Palæstina – med vægt på Fatahs og Hamas roller - netop nu, som relevante tilbageblik i konfliktens historie - de tilbageblik, som er så nødvendige for tilhørere uden det store forkromede overblik. Mødet varede fra 19.30 – 22. I en pause gav arrangørerne kaffe samt Dagmars berømte muffins og efter pausen dirigerede Jørgen aftenens debat, der var livlig, kyndig og temperamentsfuld.

ØKONOMIEN- ca. 500 kr - klarede vi selv, idet vi mener, at vort engagement i Palæstina-konflikten af og til godt må finde et kontant udtryk. Dårligere spiller klaveret ikke – selv for fattigfolk.

Når udgifterne kunne holdes på det nævnte beløb – de 250 kr. gik til betaling af 50 stk. farvekopier på bibliotekets farveprinter – skyldes at foredragsholderen ikke modtog honorar – blot en mindre bidrag til transportudgiften. Man kan naturligvis ikke opbygge en foredragsvirksomhed på at den inviterede taler arbejder til samme løn som smedens

kat – femogtyve ja hundrede hjertevarme taksigelser – men vi har dog en håndfuld i kikkerten, som nok vil vise sig ligeså flinke som Michael ved denne lejlighed og som gerne stiller op, hvis de adviseres i god tid.. Vi har netop erfaret at DPV gerne hjælper økonomisk med penge til en annonce, når arrangementet er i foreningens navn. Foreningens sekretær vil sikkert gerne rådgive desangående.

Til slut skal nævnes at det glimrende lokale på Espergærde Bibliotek også viste sig at være gratis – ja vi fik sågar service i forbindelse med opstilling af de nødvendige audiovisuelle hjælpemidler. 1 – 0 til vore folkebiblioteker , hvis Jackpot det må være, at de bliver nævnt som et (kultur)mødested på vore plakater og i vor presseomtale.

Ovenstående er naturligvis skrevet for at opmuntre DPV-medlemmer over hele landet til at arrangere lignende foredrag, debataf-
tæner, udstillinger, demonstrationer etc.

Vi fire i Helsingør Kommune vil i alle fald fortsætte med – lad os sige – 3 arrangementer pr. år – inkl. Riv-Muren-Ned-ugen – og Übung macht den Meister – måske bliver vi efterhånden dygtige arrangører.

Hans Schultz Hansen, DPV medlem i Helsingør

Rapport på vej

International Media Support (IMS) havde under valget i Palæstina januar 2006 sat fokus på spørgsmålet: Hvorledes behandlede medierne dette valg?

Arbejdet blev udført af et hold mediespecialister samt nogle NGO'er og resultatet offentliggøres snart i en rapport fra IMS. Interesserede kan henvende sig hos IMS tlf. 32 69 89 89 i maj 2007, Att. Bolette.

Kom til vanddag i Lillerød

Plask! Verdens Vanddag er en international mærkedag, der giver forsyningerne her til lands mulighed for at gøre opmærksom det gode vand, vi har i Danmark. Det kan man høre meget mere om på onsdag på Lillerød Renseanlæg, Enghaven 3 i Allerød . Arrangementet sker i samarbejde mellem Allerød Kommune og Veolia Vand og starter med rundvisning på Lillerød Renseanlæg kl. 13.30.

Af Marianne K. Holm, Allerød Nyt, 20.3.2007

VEOLIA transport forlader Danmark - men ikke Østjerusalem

Det internationale transportfirma Veolia Environnement forlader snart Danmark. Det sker efter en ti-årig periode med økonomisk tab, forklarer selskabets danske ledelse. Veolia Transport Danmark A/S er landets næststørste operatør og kører især for regionale og kommunale trafikselskaber. Veolias aktiviteter i Danmark har betydet, at danske skatteborgere uforvarende har støttet den israelske besættelse af Østjerusalem, en besættelse som er i strid med folkeretten. Veolia er nemlig storinvestor i Citypass-konsortiet, som er med til at finansiere en letbane i Østjerusalem, et anlæg der vil være med til at konsolidere den israelske besættelse. Selvom

Veolia forlader Danmark, sker dette kun gradvist. En del kontrakter fortsætter til deres udløb.

Aktiviteterne fortsætter ligeledes aktiviteterne i Østjerusalem, hvor Veolia har operatørrettighederne i 30 år. AFPS, den franske udgave af Dansk Palæstinensisk Venskabsforening, har netop sagsøgt Veolia i Frankrig for selskabets engagement i det besatte område.

Refereret fra <http://electronicintifada.net/v2/article6674.shtml> (ca. først i februar 2007) og fra den danske presse første uge af februar 2007.

Østjysk busselskab støtter israelernes tyveri af jord

RIMER TYVERI af fremmed jord med et dansk busselskab? Ja, desværre alt for meget. En række østjyske busruter er blevet udliciteret til selskabet Veolia, som udover at tage sig af busdrift er storinvestor i Citypass konsortiet, der er ved at opføre en letbane i det besatte Østjerusalem.

Letbane

Østjerusalem er en del af de palæstinensiske områder, der blev besat i 1967 af Israel, og netop Østjerusalem er i strid med folkeretten ved at blive annekteret af Israel. Der bygges boliger til israelere, og palæstinensere bliver tvunget ud af området. Nu skal der så bygges en israelsk letbane, som Israel med garanti senere vil bruge som argument mod nogensinde at levere området tilbage til dets retsmæssige ejere: Palæstinenserne. Præcis som de allerede gør det med de ulovlige bosættelser på Vestbredden.

Mod folkeretten

Ifølge folkeretten har en besættelsesmagt ikke ret til at annektere eller lave store ændringer i infrastrukturen i et besat

område. Når Veolia er med til at bygge letbanen, gør de sig til medskyldige i Israels krænkelser af folkeretten. Trods palæstinensiske protester fortsætter Veolia deres involvering i den israelske letbane.

Ved at give licitationen til Veolia støtter den østjyske region et firma, der bidrager til at fastholde tyveriet af palæstinensisk land. Så busture i det smukke Østjylland kan i fremtiden betyde, at man bidrager til en fortsat overtrædelse af det palæstinensiske folks rettigheder til deres eget land.

Af Pernille Frahm, Folketingskandidat (SF), Abildgården 7, Sdr. Bjert, Klippet fra Jyllandsposten 23.12.2006

Støtte til israelsk besættelse

Midttrafik: Århus Stiftstidende skrev forleden, at det franskbaserede multinationale selskab, Veolia Transport, vandt halvdelen af bus-markedet i Østjylland, da det kommende regionale trafikelskab, Midttrafik, holdt udbudsrunde for den offentlige trafik i det østjyske.

Hvad avisen ikke skrev, var, at Midttrafik dermed er med til at støtte den israelske besættelse af Østjerusalem og dermed bryder med internationale konventioner og FN resolutioner.

Veolia Transport deltager nemlig i et konsortium, som har vundet opgaven at bygge en letbane i det besatte Østjerusalem. Da den nu pacificerede israelske premierminister Ariel Sharon i august 2005 talte ved en ceremoni for konsortiet og den kommende letbane, understregede han letbanens betydning for at styrke Jerusalem som forenet hovedstad for det jødiske folk. Hans ønske var et rent jødisk Jerusalem, selv om byen altid har været et multikulturelt samfund, og selv om Østjerusalem er palæstinensernes, men besat af Israel.

Letbanen vil forstærke Israels besættelse, hvis vi ikke i det internationale samfund protesterer mod store multinationale selskaber som Veolia, der gerne tjener den israelske besættelse for at få en fed profit ved efterfølgende at drive banen i 30 år.

Det er ganske enkelt ulovligt. Veolia bryder med den 4. Geneve konvention, med FN resolutioner og såmænd også med den såkaldte køreplan for fred.

Forhåbentlig skyldes det alene uvidenhed om Veolias engagement til fordel for Israels besættelse, at amtet/det kommende Midttrafik har godkendt selskabet som leverandør, og forhåbentlig vil amt/Midttrafik ændre beslutningen.

For det kan ikke være rigtigt, at en dansk offentlig myndighed vil bryde international lov og tage sine borgere som gidsler for lovbruddet.

Af Jo Falk Nielsen Egebæksvej 103, Højbjerg. Klippet fra Århus Stiftstidende 3.12.2006

Afsender:
Dansk-Palæstinensisk Venskabsforening
c/o Elsebeth Holm,
Sødalen 15,
2820 Gentofte

MAGASINPOST
STANDARD

B

POST
PP DANMARK

Returneres ved varig adresseændring

Tegn abonnement

Tidskriftet Palæstina-Orientering har i mere end 26 år bragt vigtige baggrundsartikler og grundige analyser af udviklingen i Mellemøsten

Palæstina-Orientering kommer fire gange om året. Pris: 140 kr.

Giro 9 02 38 95, Søvejen 41, 2.th., 3000 Helsingør, Tlf.: 49 13 16 20